

DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR

Barlangposta

Szervusztok gyerekek!

Vidáman indult ez az év; sok érdekes levelet és rajzot küldtetek.

Lapunk júniusi számában arra biztattunk benneteket, hogy rajzoljátok körül a tenyereteket, és készítsetek a rajzokból különféle képeket. Sok ötletes munka érkezett. Bemutatunk néhányat:

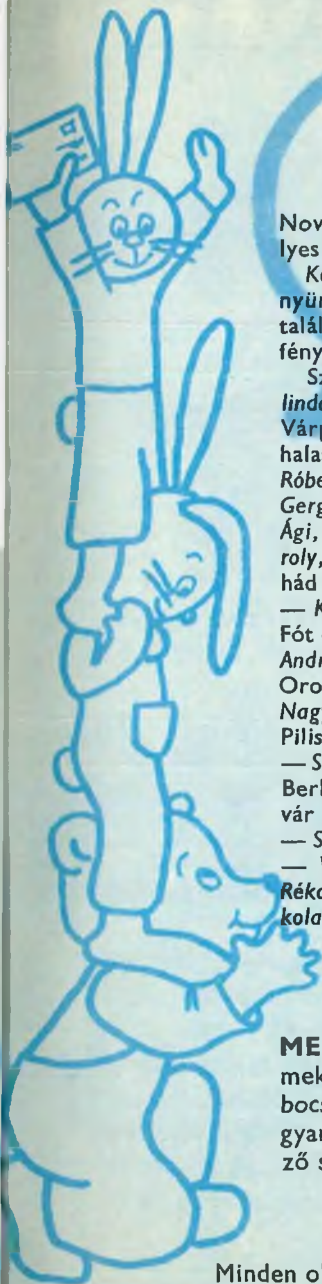
1. **Páva** — HORVÁTH JUDIT, Budapest
2. **Kacsalábon forgó vár** — SALLAI DÓRA, Szendrő
3. **Király** — SZALAY DALMA, Sopron
4. **Eszik az ősállat** — SZENTMIKLÓSI ANIKÓ, Budapest

1.

2.

3.

4.

Novemberi számunk rejtvényeinek helyes megfejtése:

Keresd a szív formát! című rejtvényünkben hat szívet találhattatok. A találós kérdésre *jégvirág* a válasz. A fénykép *vajköpülőt* ábrázol.

Szerencsés nyerteseink: *Baksa Melinda*, Zalaegerszeg — *Besenyei Csilla*, Várpalota — *Bezsenyi Erika*, Kiskunhalas — *Farkas Judit*, Komló — *Gáll Róbert*, Tataháza — *Huszár Nóra, Visy Gergely, Pándi Márk, Kovács Éva, Kovár Ági*, Budapest — *Igriczi Gizella* és *Károly*, Alattyán — *Ivanova Enikő*, Bonyhád — *Kaszala Krisztina*, Dunaújváros — *Kiss Imre*, Mezőcsát — *Lány Tamás*, Fót — *Lehőcz Irénke*, Tengelic — *Lénárt Andrea*, Sajóörös — *Mihály Márta*, Orosháza — *Nagy Marian*, Csány — *Nagy Zsuzsanna*, Kaposvár — *Paksi Lilla*, Pilisvörösvár — *Simó Róbert*, Albertirsa — *Simon Aranka*, Cece — *Sípos Viktória*, Berkesz — *Sümegi Katalin*, Székesfehérvár — *Szalai Szilárd*, Agyagosszergény — *Szalóki Krisztina, Zséder Anita*, Győr — *Vallyon Gergő*, Szolnok — *Zerényi Réka* és *Lídia*, Bátaszék — *Általános Iskola, 2/A osztálya*, Kóny.

MEGSÚGJUK, hogy Borikának remek ötlete támadt. Azt játszották a bocsok, hogy mozgóboltjuk van. Hogyan játszották? Kiderül a következő számból.

Minden olvasónkat szeretettel üdvözöljük!

Dörmögőék

MADÁR ESZTER rajzai

JANUÁR

OSVÁT ERZSÉBET:

A hóember szeme

Az apró, fürge hópihék mind-mind összesúgtak-búgtak, és éjszaka halkan leszálltak a felhőkből. Nagy titokban fehér sapkát szőttek a háztetőkre; a faágakra puha, fehér kesztyűt adtak; a kertekre, udvarokra, játszóterekre fehér szőnyeget terítettek.

És mivel még nem virradt, jóízűen szundítottak is egyet.

Volt nagy meglepetés, öröm, amikor a gyerekek felébredtek! Mint pörgettyűk penderültek ki az ágyból, hogy mielőbb a szabadban lehessenek.

Orsiék tágas udvarán gyülekeztek a gyerekek. Repült a hógolyó, készült a hóember. Peti elkönyörögte nagyapjától kiszolgált hajóskapitány sapkáját, Karcsi megkapta édesapja kicsit repedt tajtékpipáját. Már majdnem mindene megvolt a hóembernek, csak a szeme hiányzott.

— Nekem van szép kék gyurmám! — mondta Peti, és nagybuzgón hozzáfogott, hogy a hóembernek szemet gyúrjon.

— Nekem szebb van, barna! — kiáltott fel harciasan Orsi és hanyatt-homlok szaladt be a lakásukba a barna gyurmájáért.

De későn érkezett. Mire visszajött, már vidáman kéklett a hóember két szeme.

Tekintélyes pocakjával, kissé kajla répaorrával, no meg az ellenzős hajóssapkával a feje búbján ugyancsak helyre hóember volt.

Vígan táncolták körül a gyerekek és kórusban énekelték a maguk fabrikálta dalocskát:

— Hóember, hóember,
ne olvadj sosem el!

Csak Orsi nem örült a hóembernek. Duzzogva félrehúzódott, nem táncolt, nem dalolt együtt a többiekkel.

Esteledett. A gyerekek hazaszéledtek. Farkaséhesen láttak a vacsorához. Jó napjuk volt.

Orsi nem kért vacsorát, pedig édesanyja a kedvenc ételét főzte, mákos csíkot.

„Csak nem beteg?" — gondolta Orsi édesanyja.

Csengettek.

Peti volt. Rögtön Orsihoz fordult és csendesen azt mondta:

— Orsi, én azért jöttem vissza, mert bántott, hogy nem sikerült neked a hóembernek

KOLTAI ÉVA rajzai

szemet csinálni. Gondoltam egyet! Sokkal mókásabb lenne a hóember, ha egyik szeme barna lenne, a másik meg kék. Cseréljük ki az egyik szemét barnára! Hű, hogy csodálkoznak majd holnap rajta a gyerekek!

Orsinak megtetszett Peti ötlete. Menten elpárolgott a rosszkedve. Tüstént kiszaladtak az udvarra és kicserélték a hóember egyik kék szemét Orsi barnájára. A hóember vidámabb is lett ettől. Mindjárt kitaláltak egy kis dalt ketten, amit elneveztek a hóember dalának.

Így szólt:

Egyik szemem nefelejcskék,
a másik meg bársonybarna.
Jobbra nézek én a kékkel,
a barnával pedig balra.

Másnap a gyerekek jól mulattak a kétféle szemű hóemberen, és nevetve-kacagva körülugrálták őt, a tréfás dalt dúdolva.

ANNE GEELHAAR:

Én vagyok a farkas!

Messze, messze, valahol egy távoli gyermekotthonban történt az, ami itt következik. Arrafelé az a szokás, hogy nemcsak a farsangot, hanem az új évet is jelmezes felvonulással ünneplik. A gyerekek más hangzású neveket viselnek, mint ti, de ettől eltekintve sok mindenben hasonlítanak hozzátok. Ami történt, akár itthon is megeshetett volna.

Az új évet meg kell ünnepelni! A gyerekek is elbúcsúzhatnak az óévtől, és köszönthetik az újat. Jelmezbálra készülnek a gyermekotthonban; minden gyerek valamilyen mesehősnek öltözik. Jó mulatság lesz!

— Én leszek a boszorkány! Legalább nem kell fésülködnöm, és azt tehetem, ami jólesik!

— Én Csipkerózsika vagyok!

— Én kismanó!

— Én csodadoktor leszek!

— Én meg Ali Baba!

— És én leszek a Kis Muk!

Csak úgy szikráznak a jobbnál jobb ötletek. Egyedül Stefan tanácstalan.

— Igazán *olyanok* vagytok! Amint eszembe jut valami, mindjárt kimondjátok előttem!

És amíg a többiek lázasan fel-alá szaladgálnak, jelmezt varrnak, próbálnak, Stefan szomorúan gubbaszt a sarokban.

— Nézd, én már kész is vagyok! — mondja Szabine, és piros ruhában, piros sapkában lejt el mellette. Karján kosár, fánkkal van tele.

— Ühüm, te vagy a Piroska! — dünnyögi Stefan, és úgy tűnik, már nem is olyan szomorú. De azért csak ottmarad a sarokban, és vár.

— Stefan nem jöhet a bálba! Semmi sem jutott az eszébe! — gúnyolódnak a többiek.

— Hát aztán!... — vonja meg a vállát Stefan — és úgy tesz, mintha egyáltalán nem érdekelné a mulatság.

De amint Piroska-Szabine

megindul a báli felvonulás élén, Stefan felpattan a helyéről, négykézlábra ereszkedik, és követni kezdi Szabinét.

— ÚÚÚÚÚ! ÉN VAGYOK A FARKAS! — üvölti félelmetes hangon. És kiemeli a legeslegnagyobb fánkot a kislány kosarából...

Fordította: KUN MAGDA

Szeretnéd látni Stefant, a „farkast"? Fogd meg a lap szélét, hajtsd előre a sárga szalag mentén, Piroska kosaráig, és mondd te is hangosan, amit ő kiáltott!

Neked hogy tetszik Stefan ötlete? Mit tettél volna a helyében? Voltál már jelmezbálban? Milyen jelmezed volt? Magad találtad ki? Te is segítettél az elkészítésében? Vagy talán csak ezután lesz először jelmezed?

Ismét közeledik a farsang. Képzeld, hogy máris meghívót kaptál egy álarcos mulatságra! Mi szeretnél lenni?

Rajzold le magadat, amint bálozol! Olyan jelmez legyen rajtad, amilyet a legszívesebben viselnél a farsangi mulatságon! Rajzodat 1985. február 25-ig küldd el a Dörmögő Dömötör szerkesztőségének! Címünk:

Dörmögő Dömötör szerkesztősége Budapest Pf. 112 1502

Álljon a rajzon a neved, a lakáscímed és az életkorod; a borítékon pedig a következő:

MI LENNÉK A JELMEZBÁLON? RAJZPÁLYÁZAT

A legszebb rajzok készítői jutalmat kapnak. Rajzodat szeretettel várja:

A DÖRMÖGŐ DÖMÖTÖR SZERKESZTŐSÉGE
és
AZ ORSZÁGOS EGÉSZSÉGNEVELÉSI INTÉZET

MADÁR ESZTER rajzai

Ezen a szaggatott vonalon hajtsd vissza az oldal szélét!

SZŰCS IMRE:

Ha fordul az év

ha fordul az év
ha pihen a rév
ha hull a hó
a táncoló
akkor állj meg
tárd ki szíved
egyedem-begyedem
tengertánc —
legyen tiéd
mit megkívánsz

SOMORJAI ÉVA rajzai

BARCS JÁNOS:

Téli tájkép

Porhó szitál a dombon,
most csak annyi a gondom,
hogy egy szánkót szerezzek
s aztán nekieredjek;
lefelé a nagy partnak
a szánkóval sebesen,
vigyázva, le ne essem.

KÁNYÁDI SÁNDOR:

Betemetett a nagy hó

Betemetett a nagy hó
erdőt, mezőt, rétet,
minden, mint a nagyanyó
haja, hófehér lett.

Minden, mint a nagyapó
bajsza, hófehér lett,
csak a feketerigó
maradt feketének.

Farsangi mulatság

A babaházban nagy volt a sürgés-forgás. A babák farsangi mulatságra készültek. Színes papírból ruhákat varrtak.

— Nemsokára itt lesznek a vendégek! Vajon megismerem-e majd Fülesmackót? — tűnődött Anni baba.

— Én Bimbamra vagyok kíváncsi. Még sohasem láttam bohócot jelmezben — szólt közbe Böbe baba.

Megérkeztek a vendégek. Az egérke pengetni kezdte a gitárját. Kezdődött a jelmezesek felvonulása.

— Fülesmackó nincs itt! — aggódott Anni baba. — Elakadhatott a hóban! — makogta Tapsi.

Elsőnek Bumbó, a négerbaba mutatkozott be:

Itt áll a hatalmas mozdony már.
Tessék!
Verejték önti el fekete testét:
fekete festék.
Pufog pöfögve, dohog lihegve,
hasában hőség izzik sziszegve:
Hű — de meleg van!
Tyű — de meleg van!
Buh — de meleg van!
Uh — de meleg van!

(Julian TUWIM: A mozdony. Részlet)
Ford. SEBŐK ÉVA.

Azután Fik-Mik, a majom lépett a kör közepére:

Jancsi bohóc
a nevem.
Cintányér a
tenyerem.
Orrom krumpli,
szemem szén.
Szeretném, ha
szeretnél!

(GAZDAG ERZSI: A bohóc köszöntője. Részlet)

— Találjátok ki, mi vagyok? — kezdte versét Bimbam bohóc:

Föld alatt van a feje,
föld fölött a lába,
kinn tanyázik a kertben
nyáron fejen állva,
ősszel pedig úgy jön be
hozzánk a konyhába:
nem hozza, csak a fejét,
s kint marad a lába.

(KRECSMÁRY LÁSZLÓ: Találós kérdés)

Azzal hirtelen fejre állt, lábát magasra nyújtva.

— Hiszen ez egy hagyma! — nevettek a jó barátok. — Milyen tréfás is vagy te, Bimbam bohóc!

Iskolatáska

— Tapsi! Te következel! — szólt Böbe baba. Tapsinak a füle is kipirosodott izgalmában. Még sohasem volt jelmezbálban, de nem merte bevallani. Vékony hangon kezdte versikéjét:

Csupa táncos pihe-lány,
első táncos valahány;
fehér ruhás hópihe
lebben oda meg ide.
Hófarsang van. Itt a tél.
Azért dudál ez a szél.
Egy szál zenész magában
sípol, dudál a bálban.

(GAZDAG ERZSI: Hófarsang. Részlet)

Ebben a pillanatban nyílt az ajtó. Egy igazi hóember lépett a szobába, és — megszólalt:

Szén az orra,
szája bot,
s így köszönti
a napot:
— Bár nem hordok
kalapot,
csak fazekat,
kéket,
két dióval
nézem a vidéket.
Ki vagyok?

(BŐSZ JENŐ: Találós kérdés)

— Füles! Füleske! — örvendeztek a babák. — Már azt hittük, nem is jössz!

— Nagyszerű ez a jelmez — tapsoltak mindannyian.

— Szerencse, hogy esett a hó! Úgysem tudtam, milyen jelmezt vegyek fel — mosolygott Fülesmackó.

— Nem baj, Füles! Ha elolvad a hó a bundádon, majd Tapsit ülteted a nyakadba! — ajánlotta a furfangos Fik-Mik.

S. T. K.

RÁKOSY ANIKÓ rajzai

CSORBA PIROSKA:

Macskajankó és a cilinder

Ott, ahol Cilinder úr lakott, az emberek csupa haszontalan dologra voltak büszkék. Béta bácsi például a sétapálcájára, Kopasz bácsi a fésűjére meg a bajuszkötőjére, Csavarka a gyűrűkre, amelyeket a lábujjain viselt.

Cilinder úr a cilinderére volt büszke. Sose tette le a fejéről. Cilinderben aludt, abban evett, abban ivott, sőt abban is fürdött. A kopott fejrevalón kívül nem is volt egyebe, csak egy macskája. Úgy hívták: Macskajankó. S anynyira majmolta a gazdáját ez a macska, hogy ugyanúgy sétált, ugyanúgy hunyorított a szemével, sőt ha várt a macskabuszra, ugyanúgy keresztbefonta a karját a mellén, mint Cilinder úr.

— Bárcsak volna egy cilinderem! — sóhajtotta gyakran. — Az lehet csak a jó, cilinderben aludni, abban enni, abban inni, sőt abban fürdeni! No meg, akkor teljesen olyan lennék, mint Cilinder úr! Mindenki előre köszönne az utcán, és Béta bácsi megajándékozna egy hatalmas adag fagylalttal.

Aztán teljesült a vágya. A szemétgyűjtőben a lomok között ráakadt egy ócska fazékra.

— Micsoda cilinder, még füle is van! — ujjongott, s örömében körbepörgött, szakasztott úgy, mint Cilinder úr, ha megörült valaminek. Azonnal a fejére biggyesztette a kimustrált fazekat és peckesen illegette magát.

Nem véletlen, hogy először a Szürkebarát utcában sétáltatta meg fazék-cilinderét. Ugyanis ebben az utcában az egerek laktak.

Előttük eddig is volt némi tekintélye Macskajankónak.

Eleinte most is úgy néztek rá, mint valami tekintélyes uraságra, csak később kezdtek el cincogni a háta mögött:

— Hihihi... hogy feszít azzal a fazékkal a fején! Mit képzel magáról?

Az egyik egér elő is merészkedett a házból, persze csak a kapuig, s mélyen meghajolva, gúnyosan így szólt:

— Mivel szolgálhatok, tisztelt Macskajankó uram!

A macska keble dagadt a büszkeségtől. Lám, lám, most előre köszönnek, sőt az óhajtását is

STUIBER ZSUZSA rajzai

SZABÓ LŐRINC:

Esik a hó

Szárnya van, de nem madár,
repülőgép, amin jár,
szél röpíti, az a gépe,
így ül a ház tetejére.
Ház tetején sok a drót,
megnézi a rádiót,
belebúj a telefonba,
lisztet rendel a malomban.
Lisztjét szórja égre-földre,
fehér lesz a világ tőle,
lisztet prüszköl hegyre-völgyre,
fehér már a város tőle:
fehér már az utca,
fehér már a muszka,
pepita a néger,
nincs Fekete Péter,
sehol,
de sehol
nincs más
fekete,
csak a Bodri
kutyának
az orra
hegye —
és reggel az utca, a muszka, a néger,
a taxi, a Maxi, a Bodri, a Péter
és ráadásul a rádió
mind azt kiabálja, hogy esik a hó!

F. GYŐRFFY ANNA rajzai

Esik a hó?

Útmutató a melléklet elkészítéséhez

Szabó Lőrinc szép versét a hóesésről talán már te is ismered könyvből vagy hanglemezről. Most meg is tanulhatod, ha akarod.

Akár esik odakint a hó ebben a pillanatban, akár süt a nap, te olyan időt varázsolhatsz ide, a gyerekek ablakába, amilyet akarsz.

Vágj hasítékot az ablak alsó és felső szélén a vastag vonalakon! Lapozz tovább! Útmutatónk hátoldalán két „havas" és egy „napos" csíkot találsz. Nézd meg őket, aztán lapozz ide vissza! Érdemes az útmutatót végigolvasni, mielőtt ollóhoz nyúlnál.

Ha már tudod, mi áll az útmutatóban, vágd szét a túloldali csíkokat a fekete vonalak mentén, és ragassz a két „havas" csíkból egy hosszú szalagot! (Két rózsaszínű, pöttyözött mezőt ragassz egymásra! 1. kép)

Tedd a szalagot az ablak mögé, és fűzd be az ablak felső nyílásába! (A sárga pöttyözött mező legyen elöl! Ha erre ügyelsz, nem akad meg a szalagod később az ablakban; folyamatos lesz a hóesés.) Az alsó nyíláson told ismét hátra a szalagot, aztán ragaszd össze hátul a szalag két végét! Most két sárga mező fekszik egymáson. (2. kép)

Ha megszáradt a ragasztás, fogd meg az egyik kezeddel a csíkot a kép mögött, és húzd hátrafelé! Esik a hó! (3. kép)

Szeretnéd, hogy ezután kisüssön a nap? Akkor most csúsztasd alulról az ablak hasítékaiba a „napos" csíkot a havas *elé!* (4. kép) Ha ezt is meguntad, és ismét hóesést akarsz látni, húzd ki a „napos" csíkot, és indítsd el újra a *végtelen* szalagot! Jó mulatást!

1.

2.

3.

4.

lesik. Hiába, egy macska semmi, ha nincs cilinder a fején!

— Egy nagy... — kezdte Macskajankó — kerek sajtot kérek!

— Eidamit vagy ementálit? — kérdezte az egérke, keresztbefont karral hajlongva.

— Trappistát — bólintott óvatosan Macskajankó —, azt szeretem a legjobban. — A bólintás azért volt óvatos, mert a fazék majdnem lecsúszott a szemére.

Az egérke pattintott egyet az ujjával, csettintett egyet a nyelvével, suhintott egyet a farkával, s ekkor az egérbérház ötvenedik emeletének ablakából három, jól megtermett szürke legény egy hatalmas kerek sajtot gördített le. A sajt éppen a pöffeszkedő Macskajankó cilinderére pottyant. Egyszerre csak úgy érezte, hogy itt a világ vége. De ha az nem, legalábbis az általános besötétítés érkezett el. Ugyanis egy pillanat alatt elfeketedett a szeme előtt minden.

Panaszos nyávogásba kezdett, s azzal megiramodott hazafelé. — Az ám, de merre van a hazafelé? És merre van a merre?

A macskák tudvalevőleg sötétben is jól látnak. De most hiába villogtatta Macskajankó a szemét, a sötétben is csak sötétet látott. Harsány vihogás, egércincogás kísérte, míg árkon-bokron át rohant.

Ekkora szégyent! Vágtatott a Kandúr téren, a macskakorzón át —, még szerencse, hogy senkit sem látott a lecsúszott cilinder alatt. De hallani annál inkább hallott! Kuncogást, hahotát, víg csaholást, nyerítést — ebből tudta, hogy még a Ló utcába is betévedt.

Aztán ismerős talajt érzett a lába alatt. Ó, a Cilinder háza! Végre hazaért! A kedves, jó Cilinder úr! Macskajankó alig akart hinni a fülének, amikor gazdája nevetését meghallotta:

— Hát te miféle fazékba ugrottál fejest!? — kérdezte Cilinder úr, miközben megszabadította őt a kényszerű sötétségtől.

Macskajankó eloldalgott.

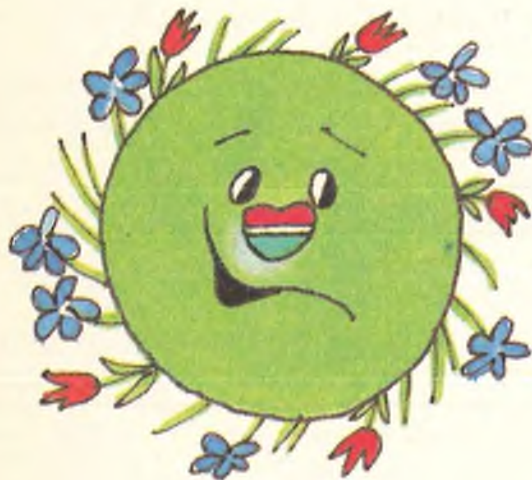
— Nem hiszem — morogta magában—, hogy feltétlenül szükséges egy fejre a cilinder! Abban aludni, enni, inni, sőt fürdeni is! Badarság!

— Különben is — tette hozzá —, ezentúl nem akarok hasonlítani senkire!... Legfeljebb Béta bácsira. Olyan gyönyörű sétapálcája van...

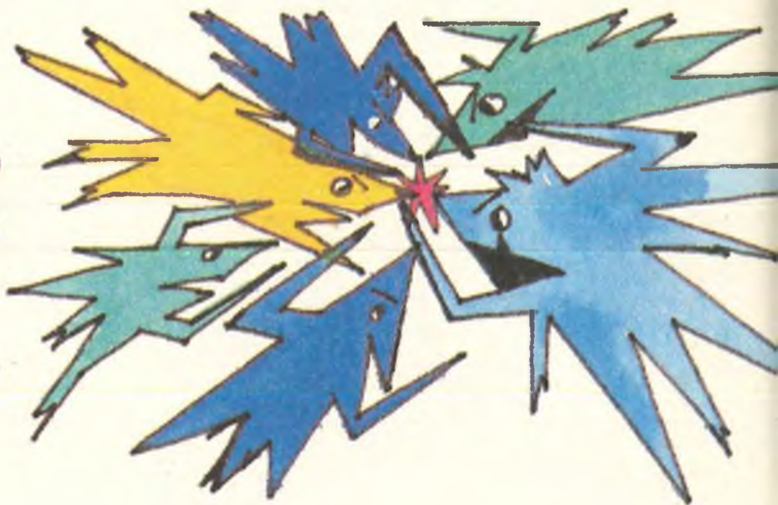
KI KOPOG?

Elmúlt a karácsony,
meg a szilveszter,
de az Ünnep nem ment el.
Azt mondja,
itt marad tavaszig,
hogy velünk együtt köszönthesse
Magyarországot és a békét.

Mert tavasszal lesz
a béke születésnapja,
s akkor
egész Magyarország ünnepelni fog.
De addig még
sok minden történik.

Most például
veszekszenek a szomszédban.
Ilyeneket kiabálnak:
— Add ide! Add ide! Na! Add ide!
— Nekem erre nincs időm!
— Az embernek még itthon sincs
egy csöpp nyugalma!
— Megmondom! Megmondom! Na! Megmondom!
— Kinek beszélek én?!
Aztán megint:
— Az embernek még itthon sincs
egy csöpp nyugalma!

... És így tovább.
Sajnos, az utcán is veszekszenek.
Két autó áll a házunk előtt,
és a vezetők szidják egymást.
Le sem írom, hogy miket kiabálnak.

— Becsukom az ablakot,
akkor nem halljuk!
— nézek az Ünnepre,
aki haragos arccal áll mellettem.
— Elég! — suttogja.
— Elég a veszekedésből!
A veszekedés olyan, mint a háború!
Legyen béke!
Erre a szomszéd házban
hirtelen elhallgatnak a veszekedők.
Az ablakon át látom,
amint mosolyogva asztalhoz ülnek.
— Milyen szép, békés nap!
— mondja egyikük, éppen az, aki a
legjobban kiabált még az előbb.
— Mintha ünnep lenne!
— helyeselnek kórusban a többiek,
s kanalazni kezdik a levest.

Az utcán
a két autós kezet szorít egymással,
majd derűsen kocsiba ülnek,
s ki-ki elrobog a maga dolgára.

— Csodát tettél, Ünnep!
Kibékítetted a veszekedőket!
S szól az Ünnep:
— Az lenne az igazi csoda,
ha nem lenne szükség
kibékülésre!
Ha sohasem békülnénk,
mindig csak barátkoznánk.
Ha nem a háború u t á n,
hanem a háború h e l y e t t
jönne a béke!
— Még van idő tavaszig,
a béke ünnepéig,

addig mindenki gyakorolhatja
a mindennapi barátkozást,
a mindennapi békét.

DÖBRENTEY ILDIKÓ

TANDORI DEZSŐ:

Pipi Néni, a vak veréb

Ki hallott már így becézni
madarat, hogy — „Pipi Néni”?
Akit mi így nevezünk,
ő kedves vak verebünk.
Egy tél végén találták.
A két szeme világát
elvesztette — vak veréb,
hogy jut neked eleség?
Ezt kérdezte valaki.
Így került hozzá Pipi.
Nem tarthatta sokáig,
Így jutott a szobáig,
hol most a többi madárral
együtt él. Jött vele pár dal,
kinti veréb-nóta! Száll
a nóta — nem a madár.
Ő is jól érzi magát.
Megszokta — ez a világ.
Ismeri a szavainkat,
már amit mondunk neki.
Válaszul kedvesen ingat
verébfejet, emeli
azt a karcsú koponyácskát...
Érzi mennyire csodálják?
Kap tyúkhúrt, sajtot, magot...
Pipi Néni, jó napot...!

MADÁR ESZTER rajzai

Népi mondókák

A szamárnak nagy a füle,
Mégsem ő a fülemüle.

*

A mi cicánk férjhez akar menni,
A szomszédé el akarja venni.
Édes cicánk, ne hagyj itt bennünket!
Ki fogja meg a mi egerünket?

(Bihari gyermekmondókák.
Faragó József és Fábián Imre gyűjtése.)

Melyik nehezebb? Rajzold le Dörmögőnek a legkönnyebbet és a legnehezebbet az itt látható tárgyak közül! Állítsd őket sorba gondolatban, aztán rajzolj nyilakat közéjük! Mutasson minden nyíl a könnyebb tárgytól a nehezebb felé!

Miről készülhetett ez a fénykép? Rajzold le Dörmögőnek!

MADÁR ESZTER rajza

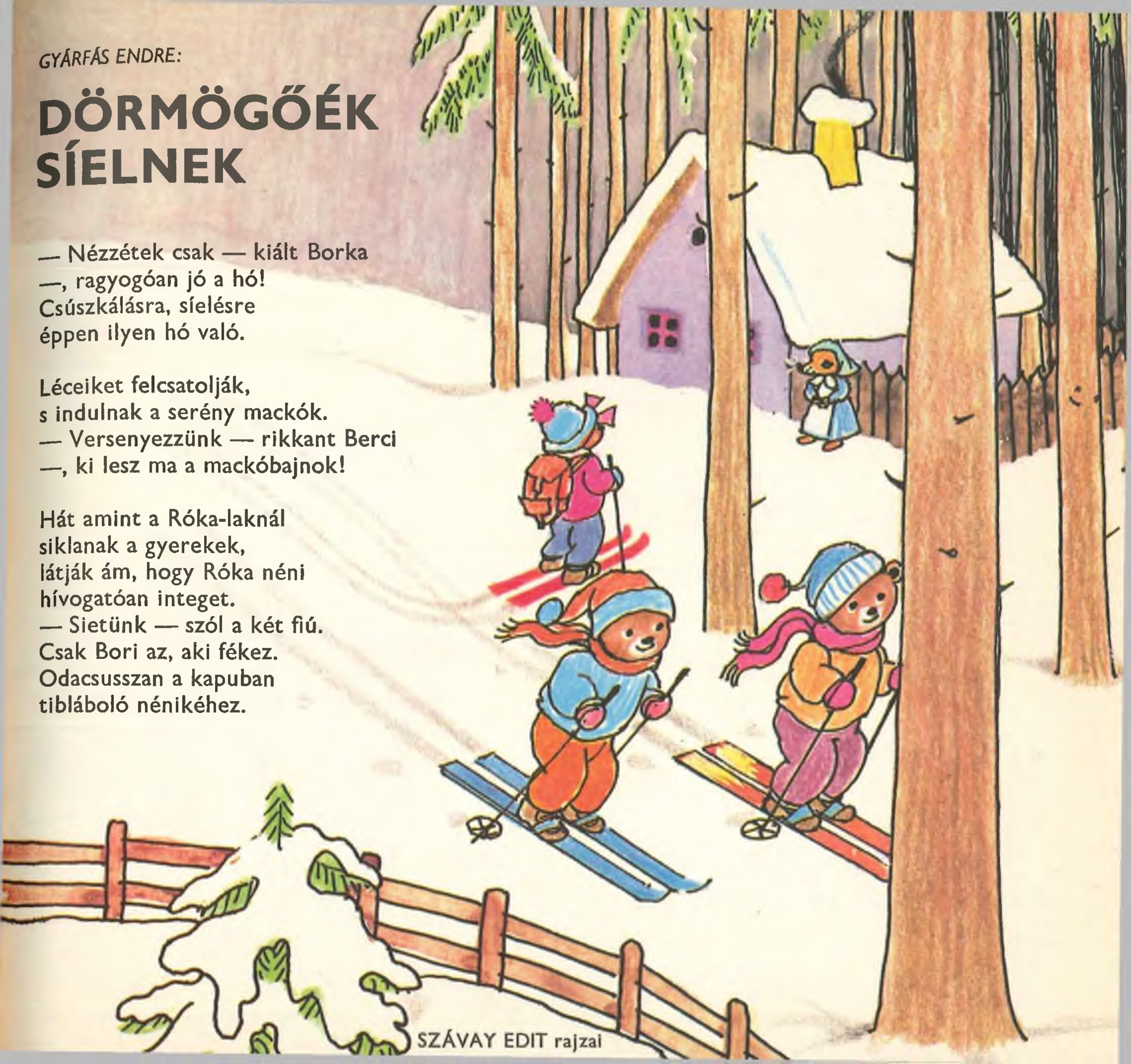
Melyik falevelet tudja felszedni a süni? Karikázd be!

Mi történt a második képen?
Rajzold le és meséld el!

KOLTAI ÉVA rajza

GYÁRFÁS ENDRE:

DÖRMÖGŐÉK SÍELNEK

— Nézzétek csak — kiált Borka
—, ragyogóan jó a hó!
Csúszkálásra, síelésre
éppen ilyen hó való.

Léceiket felcsatolják,
s indulnak a serény mackók.
— Versenyezzünk — rikkant Berci
—, ki lesz ma a mackóbajnok!

Hát amint a Róka-laknál
siklanak a gyerekek,
látják ám, hogy Róka néni
hívogatóan integet.
— Sietünk — szól a két fiú.
Csak Bori az, aki fékez.
Odacsusszan a kapuban
tibláboló nénikéhez.

SZÁVAY EDIT rajzai

Berci, Marci továbbszáguld.
Cél: a Mosómedve-lak.
Épp egyszerre érnek oda.
— Szegény Bori! Lemaradt.

— Ti győztetek! A jutalmat,
a kompótot ti kapjátok
— szól a Mosómedve. — Tudom,
irigyel majd húgocskátok.

Ezt az oldalt te színezd ki!

Ekkor érkezik meg Bori.
Hátán teli hátizsák.
— Róka néni velem küldi
mosni való holmiját.
Megkérdezte: elvinném-e?
Ő már idős és beteg.
Mosómaci, hogyha ráérsz,
kimosnád a néninek?

— Jól van, Bori — szól a Mosó.
— A kompótot neked adom.
Mackóságban — emberségben
te győztél a mai napon.

Lesüti a szemét Borka,
s szól szerényen: — Megköszönöm.
Ám ha együtt költjük el a
kompótot, — az nagyobb öröm.

WEINER VERMES ICA:

PAMACS és MICU

Látszólag jó barátságban éltek. Pamacs kutya még egeret is fogott Micunak, hogy ragaszkodását kifejezze. Babi, a gazdájuk nagyon szerette mind a kettőt, de Pamacsot talán egy icipicit jobban. Micu féltékeny volt.

Történt egy napon, Babika születésnapján, hogy a kislány édesanyja tortát akart sütni. Vásárolt egy csupor tejfölt, és a konyhában a polcra tette. Micu figyelte. Amikor üres lett a konyha, Pamacshoz futott.

— Pamacskám, vedd le azt a csuprot! — kérlelte. — Kíváncsi vagyok, mit rejtegetnek benne.

— Miért nem veszed le magad, ha olyan kíváncsi vagy? Nem szeretek ahhoz nyúlni, ami nem az enyém — válaszolta Pamacs.

— Te eléred, mert magasabb vagy mint én, másképp nem is kérnélek — nyafogott Micu.

Addig, addig hízelgett Pamacsnak, amíg az két lábra állt, és levette a csuprot.

— Szagolj bele, mást már nem is kérek! — mondta a cica.

Pamacs gyanútlanul beleszimatolt az edénybe, és tejfölös lett az orra.

— Ne nyúljunk hozzá! — fordult el Pamacs —, biztosan valami finom készül ebből Babikának. Itt van egy szék, állj rá, tedd vissza a csuprot magad! Én elmegyek aludni, álmos vagyok.

Ezzel Pamacs elvonult a fekvőhelyére.

Micu belakott a tejfölből, aztán visszatette a csuprot a polcra, megmosdott, s mint aki jól végezte dolgát, ő is lefeküdt aludni.

Hangos beszédre ébredt.

— Ki ette meg a tejfölt? — mérgelődött Babika. — Micu hol vagy? Biztosan te voltál! Mutasd magad!

— Én? Mélyen aludtam — nyávogott Micu.

— Akkor hát ki?

— Biztosan Pamacs. Nézd csak, csupa tejföl az orra!

— Na megállj, Pamacs! Ne tégy úgy, mintha aludnál! Csúnya kutya vagy! Nem szégyelled magad?

Micu elbújt egy sarokba, onnan leste, hogy Pamacsot megszidják helyette.

A kutya a szívére vette a dolgot; nem akart többé a házban maradni. Egy alkalmas pillanatban kilopakodott az ajtón.

Eltelt néhány nap. Pamacs nem került elő, és Micunak mindjobban hiányzott a barát-

ja. Milyen jól lehetett vele játszani! — Vajon hol járhat most? Csak nem esett baja?

Emlékezett, hogy egyszer Pamacs egy ezüst színű patakról mesélt, és egy házról a patak partján. A ház kertjében tányér nagyságú virágokról, kalitkában tarka tollú, énekes madárról, és három barátságos kutyáról. Néha ellátogatott hozzájuk. Talán éppen ott bujkál most is Pamacs.

Futott Micu, ahogy csak a lába bírta. Jó nagy utat kellett megtennie, amíg az ezüst patakhoz ért.

KOLTAI ÉVA rajzai

— Hopp, ez lesz az a ház, amiről Pamacs mesélt — állt meg egy kertkapu előtt. Sok, nagy virág van a kertben, és ott a kalitkában a tarka tollú madár!

A kerítés mentén lopakodott egy darabig, és meglátta Pamacsot.

Milyen vidáman játszik a barátaival! Micu bátorságot gyűjtött, aztán bebújt egy résen a kerítés alatt, és odasomfordált Pamacshoz.

— Ne haragudj rám, Pamacs! Buta tréfa volt! Gyere haza! — mondta a tekintete.

A kutya elfordult.

— Pamacskám, nézz rám! Nagyon hiányzol! A gazdánk is szomorú!

Ez hatott. Hiszen várta is már, hogy keresik. Lehet, hogy mégiscsak szeretik őt abban a házban, ahol megbántották?

A nap már búcsúzott a hegyektől, amikor elhagyták az ezüst patakot. Egymás mellett mentek hazafelé a nedves fűben. Valahonnan a szemtelen mezei egerek cincogása hallatszott, de ezen a napon kedvükre vigadhattak, senki sem kergette meg őket.

EMLÉKEZTETŐ

szülőknek, nagyszülőknek

Folyóiratunk oldalszámozásának alapszíne (a dominóké) mindig azt mutatja, hogy milyen korú gyermekeknek ajánljuk írásainkat.

- Piros alapszín: 3—4 éveseknek;
- kék alapszín: 5—6 éveseknek;
- sárga alapszín: első osztályosoknak;
- fehér alap: mindenkinek

A szerkesztőség belső munkatársai:
Kun Magda olvasószerkesztő,
Kovács Endre képszerkesztő,
Madár Eszter levelező.

XXIX. ÉVF. 1. SZÁM

Dörmögő Dömötör, a Magyar Úttörők Szövetségének gyermeklapja. Megjelenik havonta. Főszerkesztő: Záhonyi Ede. Kiadja az Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó V. Felelős kiadó: dr. Petrus György. Szerkesztőség: Budapest XI., Orlay u. 4. Levélcím: Dörmögő Dömötör szerkesztősége, Budapest, Pf. 112, 1502. Telefon: 668-457. Kiadóhivatal: Budapest VI., Révay u. 16, 1374 Telefon: 116-660.
Terjeszti a Magyar Posta. Előfizethető a hírlapkézbesítő postahivataloknál, a kézbesítőknél és a Posta Központi Hírlap Irodánál (KHI 1900 Budapest V., József nádor tér 1.) közvetlenül vagy postautalványon, valamint átutalással a KH-215-96162 pénzforgalmi jelzőszámra. Előfizetési díj negyedévre 22,50, félévre 45,—, egész évre 90,— Ft. 84.1118 — Kossuth Nyomda, Budapest. Felelős vezető: Bede István vezérigazgató.
A beküldött kéziratokat nem őrizzük meg, és nem küldjük vissza.

Index: 25.193
HU-ISSN 0230—1032

LENDVAI ILONA:

A játékos jegesmacik

MADÁR ESZTER rajzai

— Mindig csak azt csináljátok, bocsok, amit tőlem láttok!

— A vízben van finom falat, manccsal fogjátok a halat!

— Versenyezzünk! — Ne félj, Brumka, nem lát minket az anyuka!

— Ugye, milyen jó volt csúszni?